Szekeres Mária

Felsejlő fohászok

Szekeres Mária

FELSEJLŐ FOHÁSZOK

Szekeres Mária

FELSEJLŐ FOHÁSZOK

Varga György képeivel

Muravidék Baráti Kör Kulturális Egyesület
Pilisvörösvár, 2019, 2020

© Szekeres Mária, 2019 (nyomtatott), 2020 (online, PDF)
© Varga György, 2019 (nyomtatott), 2020 (online, PDF)

érintés nélkül

érintés nélkül, csak vagyok:
magam makacs létezése foglya.
elárultam azt, aki sosem voltam?
Arcod fényét, észrevétlen titokban?
a csönd a hóval puhán hull, némán
izzanak a glóriák, s egy távoli Ige
hozza üzeneted egy jeges űrön át.

2018. 02. 23.

A Szó és Pillanat

a suhanás ára

Nézem a madarat a villanyoszlopon. Napok óta gubbasztani látom a jeges szélben. Mennyire irigyeltem mindig a szabad suhanásukat a levegőben! Milyen könnyednek és szabadnak tűnt mindig az a suhanás! Most megrendülve nézem kitartó gubbasztását a fagyban. Mert ára van a suhanásnak. A jeges szélnek kitett, tollakba burkolózó kivetettség. Keményen tűri a szelet, havat – ez rendeltetett –, tudja vagy nem, elfogadja, éli, mint a suhanást, ezzel együtt. Mennyire méltatlankodom én, Uram a kényelmet megbontó nehézségeken, melyek pedig ember létünk velejárói. Mennyire nem tudom a lélek jeges szelét is elfogadni, mikor megpróbálod hitem a támadásokban. Így kellene élnem szüntelen, mint ez a gubbasztó madár, mindig keményen a körülményekben, vállalva a kényelmetlen utazásokat, hideget, hogy szelíd akaratodat teljesítsem. Erre tanítasz a suhanás igézetében, hogy annak ára van: a kényelem, önös akarat feladása, és akár az út az én Golgotámra… Mert aki meg akarja tartani életét, az elveszti azt… Oltalmazz meg engem, Uram az önmagam, kényelmem mindenáron megvédeni akarásától, hogy a kemény fagyok által megedzve, szabadon suhanhassak Veled, Feléd…

Madarak

madárszárnyak villognak fent
az átzúgó suhanás belső arcom
mosdatja mert hiába föld nehéz
sara a tapadó fekete-zöld ingovány
felül a suhanás a mérték és lent is
eltűnik már minden ingovány
madárszárnyak könnyű röpte
szabadításod most Uram…

2018. 04. 02. Húsvét hétfő

mint menekülő

mint menekülő, lazán, hajszolt útra térve,
belém robban ez a nap, fényével kísérve.
s felizzik madárszárny villanásán a pillanat:
az Élet… rejtőzöl bennem foghatatlan,
s a tavaszi áradatban csendben, észrevétlen
hazatérek…

2019. 05. 11.

Elszakadások

mindentől elszakadni?... virágoznak az akácok!
– gyermekként ettük az édes virágot…
az az édes virág belobban szívembe most.
elszakadni mindentől? magamtól is ?
hiszen sejtjeimbe írva az életem, és te és te.
mi az bennem, ami képes kiszakadni?
mi ez a felfelé sóhaj így pőrén egyedül
a napban? káprázat, tünékeny életellenes
káprázat csupán ez a mohó csönd bennem?
felissza életem, s partjain mégis Isten mosolya…

2018. 05. 05.

Árulásaink között

Áruljuk a szerelmet, kínban, fényben múló ragyogásban.
Áruljuk a szerelmet vérben, ágyban, hamis vágyban.
A szerelem hatalma menekül fényben, láthatatlan,
az Égen szárnyalna, messze, titkos varázsban.
Örök ruháját ne érintse semmi szenny:

sírva nézi, mi dúl idelent…
Sebzett szerelem bukott angyalként, álruhában,
tépázva, vérben ragyog a mában…

2019. 04. 21.

Töredékek

kimerült fodrán az éjnek…
***
egykedvűségem lepleiben
mezítelen világ remeg
***

Egy éjszaka képei

üres szárnycsapások…
arcomban múltam – halott árkok
a jelen vakító fehér – nézem
fehér gyász szül életre –
a Szó és Pillanat násza ünnepem
***
fáradt vagyok. gyenge mozdulás.
ravatal-perceken tetszhalott mosoly.
***
feléd mozdulás? – káprázat makacs ütése…
arcod kölcsön veszem az éjszakának.
üres ruháidba öltözöm.
valóságod idegenül tovább menetel.
***
tükörcserepekben arcom sokszorozva –
törött tükör sérült foncsora – a magány víziója.
távoli arcotok, szemetek tükre…

valami fény – tó, tavak áttetsző titka –
igazi arcom bennetek rezeg?...
vagy ott, legbelül, veletek, s VELE?...

***

(Elfogadom az éjszakák gyönyörű, éles fényét, sötétségét, a hajnal mindenkori diadalát, a nesztelen mosoly virágát, s a mélyben rezgő gondolatot, melyek szüntelen a Te Arcod rajzolják – a sebzett, és örökké győztes ÉLETET…)

2018. 11. 23.

úgy lépdelek

úgy lépdelek át, Uram, e kígyó fajzaton,
mélységek örvénye fölött, hogy szerelmed
vezet, s mutat kínt és teret bennem, a sötétet,
s fölöttem a távolban Fényedet…
csak Neked éneklek e vándorlás alatt, s harc ez,
angyali kardok villogásán, míg mélységeimben
sötéten vonaglik a sárkány…

2018. 05. 06.

a perc kitágul…

homokban úszik arcom,
de Benned, Feléd.
karom kitárom:
Feléd…
Arcod vérzik –
vörös az Ég.
a perc kitágul,
majd belém ég.
léptek a Kereszt alatt…
ez most az éj.
tanít és elsimít:
ne félj!

2018. 06. 14.

Ki vagyok?

ha elsötétült a kép…

Nézem a képernyőt. Egy pillanatban elsötétült, mert percekig nem használtam a gépet. Csöndes nap, belső lelki mozdulásokkal. A kommunikációra éhes lényem kívülről nézve néma monológokkal beszélget Veled, Uram, és veletek, barátaim. Énem változatlanul vakfoltban előttem, ismeretlenül. Ezekben a monológokban, mint nyári ruhákat, szerepeket próbálgatok magamra illeszteni. A Te tekintetedet keresem, mint éles tükröt, ami az igazat mutatja. Keresem az igazi utat, az Igazságot, míg időnként minden elsötétül, mint a képernyő. Ez ösztönöz, és felébreszt a továbbmozdulásra. Igen kereslek, szüntelen magamban bolyongásokkal is, a láthatatlan szálak szövevényei között. Félve próbálok véleményeket alkotni friss és régi ismerőseimről megnyilatkozásaik alapján. Koordinátákat húzok a magam stabilitását adó igazságok és mások ismeretlen világainak jelzései közé. Csak egyetlen stabil igazságom van: érintésed emléke, és szent Jelenléted az Oltáriszentségben, Igédben. Ezek köré építem vélekedéseimet emberekről, történésekről, és hízik, nő a kör köré, ahogy az értékeket számba veszem. Értékeket keresek szomjasan, kapaszkodónak, míg el nem sötétedik a kép. Értékeket építek igazságod köré, felismert értékeket, míg kutató lényem sötétben marad előttem. Lazán körvonalazódik azonban valami belőlem, ahogy gyarapodnak a helyükre kerülő dolgok, gondolatok. Mit mutat ez a kép a Te szemedben, Uram? Nézd el jóságosan gyarlóságait, hiányait, és fogadj el ezzel a belső képpel haladni tovább ebben a napban. Nem tudok mást. Csak hiányaimmal, torznak tűnő valómat elfogadva mehetek Feléd, bizalmatlanul próbálgatva az erő, a megtalált erő lépéseit. Ahogy véleményeim másokról a kezdeti határozottság után bizonytalan rezgésbe kezdenek, felépítem az utat, Hozzád térítve mindent. Rád bízom az Út szilárdságának megteremtését, és a sötét képernyő előtt felkapcsolva fényt, Igédet keresem. Hálók között élünk, gondolataink kapcsolása, látszólagos halálugrása a végtelenben egy titokzatos háló-törvény szerinti szabadságban eljuttat a mozdulatig… a sötét homálytól a közeledő Fényig…

2018. 07. 18.

Naplókönyörgés

Csütörtök… felhő fejemben, gondolataimban. Náhum próféta Isten haragjáról a mai igében… nem értek semmit… ki vagyok szemedben, Uram?… mindig magamba botlom. Az elmúlt napok üressége irgalmad tengerébe veszett. Hatalmas vagy és Mindenható! De ki vagyok én szemedben, Uram? Napjaim egymásutánja Benned milyen? Mi az Élet, és ki vagyok Előtted, pőrén és bonyolult megismerhetetlenségben? Ki vagy Te számomra? Kívülről szemlélnélek, gondolkodom rólad és féllek téged. Néha örömös szeretettel, ujjongva érezlek. Ki vagyok én, ebben a hullámzásban, szüntelen árulásra, távolodásra kész gondolataimmal, indulataimmal? Árulásaim, kétségeim egy végtelen távlatban, Benned pihennek el, bölcs, és hatalmas Isten, gyarlóságaim tudója és elviselője, tanítója…

2019. 02. 27.

költőtársaimnak

angyalarcunk, a vers mit mond rólunk?
kik vagyunk, és kik voltunk? ki az Ember
bennünk és ki lesz általunk, barátunk?
egymáshoz sodort tiszta Szél, a Lélek
az őszünk hullámain. nem tudom,
kik voltatok, honnan jöttök, nem ismeritek
múltam kézfogásait, de az Idő metszéspontjában
egymásra bízott bennünket Valaki,
Fénykörben rajzolva ki verseink angyalarcait.
mert angyalarcok vagytok ti is, vibrálva napjaim
üvegfelhőin és éles szilánkjain, hogy összeálljon
a kép, szétzúzhatatlan…

2018. 09. 08. Kisboldogasszony napja

Megpróbálom…

sűrű, nehéz szürke szövet balról.
az Ég tiszta kint. nem érint.
tárgyak feszülnek barna színben.
poros mind. az Ég tiszta kint!
tekintet kószál kívül-belül.
az Ég tiszta kint… ráfeszül akaratom:
csak a mozdulás hív – a Hit, és a tudás, -
hogy az Ég tiszta kint. ablakot nyitok.
próbálom újra, és már magától nyílik
valami idekint…

2019. 01. 20.

naplóvers 3.

árvaságod vacogása enyém is
nem tudlak megmenteni
menekülök a súly elől
mint ügyeletes tündérek
más barátaid vigyáznak
bárcsak enyhíthetne az
átvett súly rajtad!
furcsa ez az adok-kapok:
súlyok fura játszmái míg
mezítelenre vacog a lélek
benned s bennem is
az égi kertek úgy tűnik üresek
gyümölcs nincs csak csonkolt fák
– véled – de száz és ezer angyal röpte
töri át észrevétlen ezt a sötétet
fehér orvosi köpeny gyógyszerek
az ablakon rácsok – s a lélek szomjúsága

egyensúlyba jut: normálisnak látod újra
ezt a világot melyik az igazi nem tudhatod
titok az a belső tér s az a szunnyadó szomj…

Valóságaim

Hol van Arcod, lényed, tekinteted?
Bennem elrejtve mélyen élsz,
míg rám rakódott percek alatt
nézek az ablaküvegen át.
Valóság az üveg, az ablak, s a madár
röpte ott kívül. Valóság vagyok-e
magamnak, kívüled? Hiszen
szétválaszthatatlan bennem Arcod,
s belső arcom, a láthatatlan, ki csak
Neked él szakadatlan. Jaj, csak soha
el ne tűnjön e kapocs, és ne gyalázza
hamis varázs, elhagyva már rég e
kettős arc szoros kapcsolatát!
De tudom, követ majd akkor is
a hiány: kiáltásod a bálványokkal
belakott hideg űrön át, visszahúzva
kereszted alá, hol engem, csak engem
újra szomjazva várs…

2018. 10. 21.

esti kérdések

az este lassan, csöndben beköszönt.
a tücsökzene bennem emelné Fényedet,
de valami ürességtörli el utadat felém.
zsibong az Élet és feltámad, ha ránézek.

játék ez is most, kíváncsi provokáció:
vajon kimentesz-e a percek homályából,
utánam nyúlsz-e a mélység szélein?
észreveszem-e kezed mozdulását,
tekinteted figyelmét? titkos útjaid
a lélek bugyrain most is kérdeznek, s
a szavak, a figyelem, a TUDÁST
érintik s hordozzák bennem: igen,
tudom, hogy vagy, s az élet Benned csorog,
bármilyen színe, fonákja, benne vagy,
érinthetetlen MINDENÜTT JELENVALÓ.
kérdéseimre titkon mosolyod felel…

2018. 06. 07.

míg az éj lehull…

rám rakódtak évek, napok,
kánikula és viharok.
lehántja minden emlékemet
ez az egykedvű est.
honnan jöttem, és ki vagyok,
kérdés sincs már, csak napok
szövete és felsejlő fohász:
összeköt valami élő titok,
s bár úgy érzem, halott vagyok,
a gondolat – életre kelt a pillanat.
mert élnek a fák, madarak,
minden élő Rád mutat,
felsejlik fénye élesen a Holdnak,
amint az árnyak elvonulnak.
elvonulnak belőlem is az árnyak,
ahogy a szó születik, s mindenek
bennem újra Rád találnak.

Élet vagy, életjel a fohász, egybezeng
ég és föld, s Te így mindig megtalálsz…
nem kutatom titkát a szónak,
átadok mindent, tudatlanul.
gyermekként, semmittudásban
merülök Benned, míg az éj lehull.

A magány neve

nevenincs szomjúság az arcon.
nevenincs szomjúság a gondolatban.
hárítod, mint ragacsos gyümölcs érintését.
ha neve van, már birtokolnád,
de nevenincs hiány ez, az árvaságon.
ez nevenincs, érthetetlen szomj –
majd bölcsült mosoly ráncai az arcon…
ez Te vagy, Uram, a szikla tövén a
Getsemánin, mely nevezhetetlen
véres űr, míg majd a Feltámadás adja hozzá
Arcod… megnevezve a nevezhetetlent…

2019. 01. 30.

Szétszabdalt Idő és Terek

az Időről

Ajándékod az idő, Uram. Színe lelkünk, figyelmünk színe. Az unalom piszkos sárgája kifehéredik, és fellobog a színtelen fehér, mely sejtelmesen átsugározza fönti hazánkat a figyelem gesztusának nyomása alatt. Mikrorészecskék villognak, hatalmas távlatok nyílnak a mozdulatlan tekintet mögött, míg a tárgyak nesztelen vonulása kíséri a pupilla lassú mozgását. Tekinteted méri időnket, a jövőt kezedben tartva. A jelen percei láthatatlan Jelenléted, s pereg megállíthatatlan az Életünk Beléd…

2018. 07. 28.

Hol járok?

Hol járok? Miféle síkok és utak ebben a belső-külső térben? Hol bolyongok, míg Arcod meglelem az üresség után? Miféle vonatokra szállok fel ismeretlen utak és hazátlanságom állomásai felé? Üzeneted most megtalált: a Lélek galambja ideért békés éjszakám egeihez. De ma egész nap nem találtalak, és tegnap sem… izzón bolyongtam: árva madár síkok metszésein… Mi az élet? Hol köthetek ki, hogy Arcod fényében lássam lábam alatt az Utat s az emberi sorsokat, érezzem érintéseiket? Lefosztva mindentől, magamban bolyongva kereslek szüntelen gőgöm ólomcsizmáiban, s emberi érintésekben vélem vágyam izzó szárnyalásain felfedezni Lényedet. Ősidők óta kérlek, barlangom falára vésem: Szabadíts meg magamtól! S a felvésett kiáltás repedésein szivárgott át Fényed. Örökös birkózás ez a harc, és nem értem, hol hull el a győzelem esélye? Keresem akaratod, mindennél jobban, s míg nem találom, elhagyom az életet: A Semmiben, ürességben talállak? Mire ez a néptelen harc, a Te Tekinteted előtt? Hol vérzik fel belőle az Élet áradása, a mélypontok, s a csöndes érintések titka? Csend van, s figyelem,

és érzem, hogy élnem kell, Te ezt akarod, vakon s áradón. Édesanyám mesélte: Kicsi voltam, s nem értette, hogy mindig a ruhája csücskét fogtam, s panaszosan pityeregtem. Nem értette, mi bajom. Most így jövök Hozzád e szüntelen panasszal, lábadhoz, hogy emelj fel, adj, mondd értelmét, útját a létnek... s közben leperegnek napjaim. Felnövök a Halálhoz, a Találkozáshoz a mulasztások félelmeivel. Nem tudok közelséged nélkül lenni. Nélküled nem kell semmi. Vezess, vezess, s emelj fel…

2018. 04. 25.

terek és idők (vakfoltban)

a jelen neszei a jövő kongásában:
– zenél a szívem – gondolkodom.
a TÉR most összeszűkül –
nem jut át a küszöbön az ősz sem.
az IDŐ zeng át a Jelen hangjain –
vakfoltban énem duettet énekel…

2018. 11. 12.

Kis napi győzelem

befogni az életet?!…
kinevet a tavasz a végtelenben!
hisz a belső tájak sem igazán enyémek:
gyakran üres terek megkísértnek,
hamis élet-utánzásaival
a sötét tévedésnek.
most nevet rajtam a zöld,
simogat a szél, s mosolyod, Uram,
mindig elér, hozzám elér!

a pillanat a Végtelenbe fut,
s elűzött minden sötétet.
színeid változásán imám elérte
az Eget, mely lehajolt hozzám
vidáman, bölcsen, s egy időre
elhagyott a sátán…

2019. 05. 04.

Múltak árnyai

eltelt egy óra. a Nap lement rég.
a percek, gondolatok sodra szívembe lép.
múlt már a nap, érzés, gondolat.
Uram, csak Te vagy bennem, ki megmaradsz.
bálványok kötnek, hullnak, s Te maradsz.
érzékeny mezsgyén járok, kísért halott pillanat.
…halott-e a múlt, mely Beléd hull mégis?
éltem-e akkor, vagy öntudatlan fénykép
bennem csak a múlt pillanat?
ami volt, nincs többé: törmelék az emlékezet.
vagyok-e, voltam-e, s mi igaz volt akkor, hova vezet?
emlékszem, velem voltál ma is, örök igyekezet,
mellyel szüntelen megragadni véllek,
állandó velem való… s így múlik el Benned az élet…

2019. 01. 25.

Naplóversek – Leányfalu

a perc némasága Feléd taszít
nem tudom mi lesz holnap
nem tudom mi van most
a perc némaságán Rád tekintek
úszik hajóm ismeretlen vizeken
az Idő a Tér Tekinteted hullámain
mert T E vagy aki V A G Y
s általad én
az ismeretlen

szétszabdalt idő

nagyböjt van, és hó hull.
az Ég sűrű titokban lélegzik belém.
minden Idő ide tornyosul,
arcom makacs földi vádakban ázik.
az Idő által szabdalt csöndben
véreznek a glóriák. gyermeki emlékek
menedéke irgalmadért kiált.

hazatérés…

a kő, a fekete félelem – megemészthetetlen.
befelé néz a szem – rajtad néma figyelem.
égi geometria a gondolaton – szétzúzódik
a pillanaton. figyelő tekintet az éj:
magadtól nem szabadulsz, de béke
borít be, ha elfordulsz.
figyelő tekintet, irgalom vezet:
de nincs múlt, nincs emlékezet,
egy pont van most csak: pupilla-kútban

eszmélhetsz, s megadod magad a mélynek.
majd távolodsz, s a tárgyak újra élnek.

vártál rám Uram, most is,
hogy hazaérjek...

2019. 02. 24.

éjszaka

pillangófehér óra sötét éjszakán…
a tárgyakon sétál a fény: lepke, s madár.
idegen táj a gondolat, kemény világ.
felbukkan a mélyből egy halvány ima,
s bezúdul a csöndbe pillangófehér óra
szárnyain e némaság rejtett titka.

2019. 02. 24.

emberi

emberségem tükörterekben bujdosik.
makacs hiányt hazudok el.
egekbe kapaszkodnék arcom elől:
fényes nádparipán zúgok az éjben –
zuhanásom a test szomja régen,
s érintéstelen izzik szerelmem a földi
vidéken. Hogy bevallom hiányom,
megtalállak, vérrel verejtékező, kihez
érintésem nem szállhat, csak némaságom
messziről. Nem hasonlítható magányod,
mely milliárd magányt magába ölel.
Szikrázik dermedt szenvedésed
hasonlíthatatlan, s mégis oly emberi
szenvedés kisajtolt vércseppjeivel.

2018. 02. 25.

Titkos arcaink

arcom benned, barátom, árván pihen.
igazi arcom rejtve őrzi a végtelen irgalom,
kegyelem. magamban vonásaim: kusza
történelmem, törött, egymásba futó síkok –
a jelen és az örök láthatatlan törvényeiben.
a tekintet: árva, egyetlen, mely néz szüntelen,
néz mozdulatlan az időben. Ki vagy te, vándor,
társam ebben a tekintetben, míg csobog, zuhog
a vágyak rengetege az élettel tele – beteljesülhetetlen?...
csak az a hű Társ, a végtelen időben, ki fogja kezem szüntelen,
s szelíden vezet, vezet itt homályon át: vakot a rengetegben,
s csókjával, öleléssel vár majd, ha elérem egy pontban,
láthatom, megnyíló szememmel az Örök Fényben…

2019. 04. 20. Nagyszombat

találkozások

az arc láthatatlan pórusaiban néma figyelem.
szétesnek a vonalak – térképei egy belső tájnak.
rávetülnek folyók, kertek képei – a pillanat életjelei,
s a múltak, a jövő sosem elérkező, elővetülő emlékei.
ez a pillanat az Idő találkozása, a vágy kinyújtott tenyere
Feléd, Uram, míg az üres tenyér elengedi kincseit, Neked
ajánlva koldus mindenét. s láthatatlan ragyog felém Fényed,
s az Irgalom: találkozások metszéspontja fölött mennyei geometriád…

2018. 12. 09.

Megérkezünk

Te vagy az Út, az Igazság, és az Élet – mondtad,
és így is van, ámen, ámen.

Az úton elmerengek egy falevélen, nyitott ajtó, ablak
ürességén, mintha a Tér lenne az Út, pedig csak szivárgó
létüveg, foncsorozott felület az Útban, útban a felismerés
előtt, csöndtelt, feszült tér, ahogy a Kérdés nesztelen születik,
szüntelen kérdez vérző lábbal az Úton, figyelem csöndje befelé,
mert kérdez az elme, az érzés hiányaira, a lét hiányaira, az Igazság
vonzásában, mely méhen túli, inneni kínnal kérdez, míg rátalál
a Getsemáni magányán az Út szövetére, s beleborzong áradón
a megtalált Életre, fákra, gyermekekre, nappalok tényeire, s lehunyja
szemét az Örök Fény ragyogása előtt… mert Te vagy minden, egyetlen
Létező, kiben az Út Igazságban ér az Élet tereire, s mind megérkezünk!

2019. 05. 11.

A Szó kiszakad

Naplóminiatűr

Szavak buknak ki, gondolatfoszlányok. Az elme így tud szabadulni a némaság gyilkos gőzölgéséből. Szavak szabadsága… a kimondás hatalma…: megnevezve minden belső lényt, mint Ádám a mókust a bukás előtt… Előhozva, nevet adva az Édentől keletre is, Káin ámokfutásán akár… De nem! Ez a név, szavak nem Káiné: Ábel utolsó sóhajtása, Neked kimondva, Uram, a halál nevét – a feltámadásra!

2018. 07. 05.

A Szó és a Megnevezhetetlen

A Szó kevés, vagy sok most. Merev, kopogó ebben a lágy homályban. De a Szó én vagyok, megfejteni vágyom vele, megnevezni, birtokolni az életet magát, ezt a fura micsodát, mely nyomja most mellem, hogy a Szó védjen. Tiéd vagyok megfejthetetlen – életjel és állomás a Szó birtokolhatatlan Valódban. Szavam most lágy, erős Benned, azzá vált, Rólad énekelve, Neved feszítve a homály elé, nevetve már, az ismeretlenre. A Szó tetté vált, mosolyod kíséri, Hatalmas, s az Élet bennem, körülem zúg érinthetetlen érintve. A gondolat lett a Szó kényeskedve, vagy beletörődve a lehetetlenbe. Neved a Minden, csak Te vagy irány, rejtőző mindenütt való. Gőgöm építményét megvilágítod, némul a Szó, szégyenné osztja a bábeli építmény kudarca. Mert nincs „A" Szó neveden kívül, csak szavak, mint a patak csobogása, fecsegése, mely az Óceánba, Feléd tart… de ez a Név kimondhatatlan, s így van jól. Emberfia, Jézus: ezt a neved belénk adtad, közel hoztad, hogy így nevezzünk, hogy szemléljünk, de hatalmad neve kimondhatatlan, barátunk, Urunk, és áldozatunk. És örök életünk Veled való léte kimondhatatlan, míg dadognak szavaink benned és neked,… némulok, hogy Hozzád elérek, gondolataim útján. Némulok, mint kisgyerek már, hogy

ne törjek égig építményre, ne birtokoljak, csak legyek tudatlan, Benned, Mindentudó. Kavicsaim, üveggolyóm adod birtokolni, hogy játsszak. Most ezek e szavak, ez a Szó Bábeltől keletre, a Paradicsom láthatatlan, zárt kapuja előtt… Élek, vagyok, Benned, megfejthetetlen. A Nap süt odakint, egy újabb nap indul lassan, s szavaim hullanak most Eléd…

2019. 02. 01.

ilyenkor szólni kell

örömeimet adnám-e
egy jeges űrön áthatoló
tekintetedért?
nem keresem a keresztet –
pontos időben mindig megtalál.
agóniám némasága
szavakat bukkantat fel
mert ilyenkor
szólni kell…

2018. 03. 09.

naplóvers 2.

Keresek egy szót, szavakat
éhes a lelkem
szavakkal táplálkozom
az a Szó ismeretlen:
bennem mélyen fázik
az a Szó izzó hiány –
helyette beteljesült foszlányok
zuhan a perc puhán
szavak a párnám

öklömben dobog az Élet
kitárnám magam –
hallgat az éj
a perc hull puhán
éhem Te vagy –
meredek árván
karod ölel
percek
puha
zuhanásán…

2018. 07. 05.

Mikor már…

mikor már a szavak sem mentenek,
a tükörtengeren át vérző lábbal
átgyalogolva, gondolatról gondolatra,
azt is elhagyva, csak a vércseppek
maradnak makacsul, majd az sem,
s magába ölel egy néma fehérség:
az Óceán nyugalma, mindenen túl…
mert Beléd árad ez a fénytelen fény is:
apró mag-magam magzati pózban,
mint a kezdetek, összeérve az Óceánban,
s a szeretet szivárog át az Olajfák hegyéről
egyre nagyobb áramokban, ahogy a
legizzóbb magány túlcsordulása utat talál.
felismered, átölelve, magányomat,
s Beléd árad e csöppnyi ér is…
mint az Óceán…

2017. 02. 26.

…Édentől keletre?...

Hétköznapok rabolnak, Uram.
Belső láncokból Feléd igyekszem.
A Szó elnyel és világra szül:
Feléd vezet, vagy Édentől keletre,
Káin nyomait kutatva, keresve?…

2019. 02. 09.

Saul és Káin

Saul testvérem, mélyen ismerem féltékenységed:
Az a káini harag, jaj, oly ismerős!
Dávid és Ábel ártatlansága vakítja szemem,
szenvedésem a pokol kínja – hol a kijárat,
megoldás, hisz még élek! Feleljen valaki nekem!
Rejtőzöm előled, elvetettél, bírám, Istenem!
Nem lehet e kín és gyötrelem végérvényes!
Magamba zárva, remeg gyilkolni vágyó kezem.
Alázat útja vezet-e erről a vad sziklacsúcsról?
Oly messze van a zsákruha a királyi palásttól…
oly messze, oly messze minden e démoni kíntól!...

2019. 03. 21.

szavak ellentartása

ideiglenes halál. halálok a percek.
mindig oda mennék, hova most
nem lehet. a tárgyak asszisztálnak,
és sűrű menetben rajzanak fel értékek,
hova mehetek. dús, terített asztal:

ám én nem tudom elhagyni a tükröket,
melyekben kutatom a hozzám makacsul
tapadó tereket. halált is játszom próbaképp:
illesztem magamra – talán ez jobban illik most?
s a szavak árulásán puhán csókol a csend, álruhája
Téged rejthetne akár, de fáradt a gondolat, s az érzés
megremeg. tudom: te ismered ezt, és semmi komolyság –
halálaim kifulladnak, s Beléd hullnak e szavak a hajnal közelítő,
talányos, derengő mosolyán…

2018. 02. 25.

panaszszavak, hogy tisztuljon a kép

makacs életjel a szó, életösztön,
hogy nyíljon végre az Ég, a némaság:
igazi halálom az Élet lesz odaátra,
mit szavaimmal védelmezek most, s vezetek
Tekintetedben, bár emberségem most is
enni kér, mint madárfióka szája, éhség
kitátott üzenete, a hiány szimfóniája…

2018.02.26.

Utak

Utó-Napló

Út vagy… az elme Hozzád köti magát, hogy el ne térjen. De útjelzőid néha homályban: magunk sötétsége elborít, s tétován kiáltunk az űrben megint. A csillagok pályája pontos út. Elménk és múltunk homálya: ismeretlen kút. Út vagy! – mondtad! És én hiszem! Igazság, mely világít fényesen! Hiszem! Élet vagy! Ezerszer hiszem! Hiszem sötétben, nem értve, mit jelent pontosan, de tudom, hiszem! A pillanat kérdez gúnyosan: valóban hiszem?! Megcáfolna mindent, lerombolná életem, de én már Hozzád kötöttem, s zúdul csendben, zsivajban az Élet ezernyi áldása, átka felém rejtelmesen. Elfogadom próbáid tüzét – Neked viszem, mert Út vagy, Igazság, Élet, életem…

2019. 05. 12.

Köszönöm ezt az utat, amelyen végigvezettél csendben, tapintatosan, s köszönöm, hogy várs, igen, várod azt a végső kezdetet, az ölelést, amikor Hozzád térhetek végleg. Köszönöm ezt az Ajándékot, amit kiérdemelni, kellően megköszönni nem lehet az örökkévalóság végtelen időtlenségében szüntelen zengő hálával sem. Köszönöm, hogy Benned szabad vagyok dicséretedre, s a szeretetre. Oly sok a köszönnivaló, s oly kevés, semmi, amit adhatok, pedig önösségem kevélysége mindig megszolgálni akarja, hogy adósom légy… Indíts tovább ebben a napban, mindenkori gőgöm szégyenét mosolyoddal takarva el. Add, amit parancsolsz, s parancsold, amit akarsz… szented szavaival, ki már megérkezett Hozzád, s szavai századok távolából világítanak nekem is, ügyefogyott, hősködő szolgádnak, barátodnak, testvérednek…

2018. 06. 02.

Bezárva már szavak végtelen távolába,
bezárva már magam útjaiba.
Elhagyok utakat, melyek nem enyémek,
elhagyok fürtös termésű gyümölcsösöket –
nem enyémek. Vándorlok, míg utamhoz
nem térek, vándorlok, míg Hozzád elérek.
Veled vándorlok úttalan utakon s rájövök:
ők az enyémek…

Lelkek útja

lelkek útja, janicsár mező…
most újra halottaimmal élek.
percnyi temető zúg el – a gondolat:
édesanyám fehér teste rég elporladt,
de bennem él az a pillanat, ahogy
szemérmesen felsejlik a hálóing alatt.
döbbenten eszméltem: belőle vagyok!
hárítás és zavar kísért – halott már e pillanat.
fehér teste már én vagyok csak,
s belőlem is lassan menni készül az élet, kiapad.
méhem méhéből nőtt, s lányom méhe enyém.
iszonyú távolságok mégis az Idő peremén.
női sorsunk fohász is, Uram, irgalmadért.
így sorolunk együtt, egymás után, születve,
szülve, halva Benned, Beléd, Örökkévaló, s Remény…

2019. 01. 25.

péteri éjszakák

éjszakák a lobogó tűznél
kínmeleg
Uram most ütik
félelem
az árulás oly könnyű
észrevétlen
magam védve
nesztelen
a félelem
ez az éjszaka
jaj velem
pórusaimban
mindig itt
gyengeségem
ez az éjszaka
mindig bennem
én vagyok ez örökké
kegyelem!

2018. 08. 17.

Tengerre festett szavak

Itt egy pont leszúrva – a pillanat.
Átvált, továbbsodorja szeled, s a gondolat.
Árvaságom emléke az őszbe hullt.
Betakar, beburkol most ez az ősz hajlíthatatlanul.

Ma homályból vájtam Arcod, mely az életem volt.
Hozzád űzött szavam, hangod távolról is bennem dalolt.
Üresség kergette lelkem, s ezer lidérc. Véltem: hős vagyok
velük, bennük, míg a gondolat józanulva Hozzád nem ért.

Mert futhatunk ezernyi pályát: látszólag szabad a Tér,
belső terünk, de mind káprázat csak, és álság, míg Hozzád
nem térülünk. Ó, szent Egyszerűség, gubancaink fölött!
S szavaink, az árvák, miket a fátyol megkötözött…
(Mégis, a SZÓ, az Ige, Lelked vonzásán a menedék!...)

Ma leszúrtam egy jelzést, de elmúlt a pillanat,
s maradtak ezek enyémek: gyarló, tengerre festett szavak…

2018. 10. 27.

Tisztulások

abból alkoss, amid van, s eléred, amid nincs.
Uram, Arcod változása gyors felhőfutások –
de mindez én vagyok, kínnal, kételyekkel,
hogy megérjen válaszom rejtőzésedre.
bármi lehetnék, de mégis meghatározott
utam, korlátaim. amim van, abból alkotok
magamban gondolatot, mozdulatot, Feléd,
a sűrű homály felé, míg magamból kijuthatok
egyszerű szavadra – de most sűrű az éj…
így tisztulok, kínnal, tartani vélve az irányt
nagy sötétben, csillagködön át is, mégis
vezetve, vezetetten, lehántva mindent,
mi rám tapad, kudarcaimban Hozzád elérve,
szégyenben, csak bűnökre lelve ebben a sötétben.
mert minden lehet, szüntelen kérdezel így is:
te is el akarsz menni? szeretsz-e?... és nincs válasz,
ingovány létem a határon egyensúlyoz:
süllyedni, vagy nem süllyedni, míg feleszmél az elme,
s rátalál egyszerű szavára, a megtisztult IGENre.

2019. 01. 31.

Csendek átváltozása

Negyedik nap…
Naplójegyzet

Újra egy csendes nap, telezsúfolva gondolatokkal, kapaszkodásokkal a néptelen lakásban. Nincs ellenemre, valahogyan ez az otthonom, ez a belakott hiány a szüntelen irányváltó és biztos pontot kereső gondolataimmal. A lázas, látomásos, önmagam vegyes szellemekkel zsúfolt bensőjének áradását elvetem, egy józan kontroll biztonságával, lemondással is. Biztosan az is vezetne valahova, a hordalékok között lenne valami út talán, de többnyire az emberi szellem gőgjének felhajtó szelével hajóznék a démoni tengeren. Mi felé?... Ki felé?... Önmagam bezárt és démonian kitágult végtelene felé, kiadva magamból mindent, hogy egy külső szem azonosíthassa majd, részvét nélkül? De én Téged, csak Téged kereslek, Uram, ki egyetlen Igazság vagy, ezer alakból, részletből is a fenséges Igazság. Igen, téged kereslek elmém kényszerű szembesítéseiben önmagával és a gyéren érkező üzenetekkel a világból, mely oly távoli most, pedig része vagyok. Igen, láthatatlanul vagyok része mindennek, és erőfeszítéseim a világ gyötrődő, birkózó önazonosság-keresése, szabadulni vágyása a démoni fátylak, láncok szorításából. Harcaim Benned az emberiségért is folynak, hogy legalább ebben a parányi pontban, aki én vagyok, tisztuljon valami. Az „egész világ nem a mi birtokunk" – talán így írta Vörösmarty… Nem birtokunk, de része vagyunk, és felelősek ezért a kis részért, ami hatással van az egészre is… Nem tudom, mi a feladatom ebben a napban, de csapongó gondolataim, érzéseim alkotják, tisztítják a Feléd vezető Utat. Mert Út ez a néptelen percek vonulata, az egyetlen, soha meg nem ismételhető nap felelősségén. Bűneim láthatatlan, önmagam számára láthatatlan szövete, ennek tudata figyelemre késztet, hogy nem birtokolhatlak önmagamban. A bukások mindenkori esélye lábaidhoz vezet, s csendesülve szemlélem tárgyaimon egy valóság képét, melybe kapaszkodva igazi Arcod szemléléséhez érek. Ma délután jön értem a barátnőm és elvisz a szentmisére, hogy valóságos jelenlétedet

tapasztaljam meg szomjasan és várakozón, felismerve Arcod visszanézve is a mai nap imáiban, gondolati harcaiban is.

2019. 05. 15.

némaság és a csend

a némaság nem a csendé –
belőle nő „utáni" döbbenetté.
a csend béke, álom – az Idő szívverése.
mindig enyém, megtalál némaságom,
magányunk útján, nem a csendé mégse.
tied e halk szó: Igéd bennem születése,
hozzád száll némaságom jaja és esdeklése,
míg mosolyod fényén a Szó születik:
igenem, csendem szelíd érkezése…

2019. 04. 21. Húsvét vasárnap

Élet

„noli me tangere" ne érints engem,
mondják a fák, virágok, mondja a kút,
mondja az Élet. Te vagy minden, mindenen
árad szent véred. Ne érints engem –
mondod ma lelkemben, vélem, és a titkok
már kívül égnek. Az élet távol előttem:
hatalmas tengeri lények… Arcod, az
érinthetetlen, s én benned némán
szomjazlak, míg életre nem keltesz.
Árván remeg a Szó Feléd kínban,
öntudatlan, s felzúgnak a fák, virágok
e néma hangulatban, biztatva, hogy

hogy Hozzád elérek, sebeid érintve
Tamásként suttogom neved: Élet!

2019. 05. 01.

Csendek átváltozása

Mi ez a csend? A süketségé lenne?
Látom, kint madarak szabdalják az Eget,
nyugtalan, de tempós szárnyalással.
Csendes zuhogással. Mi ez a csend?
Lelkem hallani kész szavad, Uram, de
némaságod üres síkra vet. Fülelek,
és koppanva érzem a perceket,
míg légszomjam bennem Téged keres.
S az idő madarak szárnyán elzúg fölöttem,
a tárgyak szobámban lassan életre kelnek.
A csend életeddel telik, s iszom magamba
némaságod titkos, szomjú üzeneteit…

2019. 01. 29.

Alkonyatban

egy madár jött a közelembe.
szemem mozdulatlan.
csönd van, és fedett titok az élet,
mint a koporsók földön túli csöndje.
madár sem rebben, élet mindenütt.
szív alakú a fa lombja – nézem.
élet mindenütt. mi van ezen túl
és ezen innen? én ki vagyok belül
és kívül? a madár nem néz rám.

észrevétlen vagyok, mozdulatlan.
az Idő távol és bennem. nézem,
megfejthetetlen.
fájom hiányod, Uram,
ebben az egykedvű csendben,
de csak én nem látlak, Te nézel engem.

2018. 08. 21.

Téli vasárnap

A reggeli kábult felkelés: pár órát aludtam csak.
készülődés valahova: monoton mozdulatok.
a kávé élménye és a várakozás: valahova indulok.
testembe burkolva kívül-belül – áldozatra készülök.
esengés és ima az út Oda, lépéseim a hidegben…
és megtöretik a test ebben a téli reggeli csendben,
észrevétlen. az áldozat érdeme enyém:
észrevétlen. És felsóhajt az Égen a sürgető vágy,
míg csendes léptek haza: világos lett, élő, profán
tabernákulum a testem, és a percek vakítva
zuhannak a Teljesülés felé…

2019. 01. 20.

Ragyogás

Hiányaink, és Te

Ez a hiány az emberi teljesség. Fogyatékosságával üzen. Az érintésekben zúduló mély, láthatatlan szakadékok hiányaink végtelenével szomjazzák a kielégülést. Úgy tűnik, percekre adatik valami egész, de tovalép a hiányok teljességébe. Csak Te vagy, Uram, minden hiány kihívója és betöltője a remény és elért valóság láthatatlan Ura, a Szeretet végtelene. Az élet hiányaink tobzódása, és a szeretet szüntelen, emberi beteljesülése, anyag voltunk szenvedése, átlényegülése Beléd, a Teljesség szilánkjaival. Ó, milyen csodás lehet Ott az a ragyogó Egész, szüntelen és végtelen száguldás Benned, kifogyhatatlan teljességed örök Életében, a földi birkózások, szenvedések és harcok után…

2018. 05. 17.

enyém

enyém a szenvedés mezője,
a könnyű szenvedés mosolyodban.
enyém minden, ami Te vagy nekem,
Végtelen…

2019. 02. 28.

Örök e ragyogás?

Elért a vágy is, mely mindig kísért:
izzó hiányok mélységein át.
Uram, e játék most oly emberi,
s szeráfi tán – vagy pokolbeli?!
mint a halál, mint a tűz...

pokolba húz? vagy tisztít, mint
a Fény? S Hozzád közelít?
a Fényben így élnek árnyaid?
s Tiéd, és örök e ragyogás?

2018. 05. 06.

…aki a Tábor hegyén megmutatta isteni dicsőségét…

beavatsz, befogadsz, mint bűneimet
nyitott sebedbe – dicsőségedben leszek
egy Veled. befogadsz! a Ragyogás örök.
a Hegyről leszállva várakozás még az élet…
zavart mosoly gondolatom: valóban,
így eggyé lett Veled jövőm, az Örök Élet?
és a percek titkos ragyogásban, sárban,
aranyban zuhognak, míg majd minden
dicsőségedben révbe ér, enyém lesz…

2019. 02. 09.

Koraősz

tört aranyszínben csendes ragyogás –
távol –
madarak csapata szárnyal, suhannak
de az izmokat csak ők érzik.
nekem marad a suhanás igézete –
távol –
a gondolat fészket rak bennem, majd
eltűnik, átváltozik, mint a testem majd
lassan a föld alatt. Gyors a gondolat,
halált hord vagy fényeket, átvált és ragyog –

bennem –
Csak Te tudod, ki vagyok, Istenem. Játszom,
játszom egy életet: érted vagy ellened,
és a gondolat suhan, megtelepszik vagy elszáll:
hol tapadok meg, hol maradok, ki az végül,
ki én leszek –
Benned?

2018. 10. 10.

Ismertelek

Arcod már az anyaméhben láttam –
világos, derengő fény-álom volt.
ott született gyermeki hiányom,
mely veled lett késszé a kinti világon.
hiába űztek, kísértettek kínjai,
a mosoly mindig kész volt felfényleni,
s öntudatlan fényében egésszé
fürdött az ész. mi szilánk volt csak,
józan igyekezet, a fényben oldódva
valahova vezet: hol hiányokkal szabdalt
űrök sebei ostromolják az eget, feloldva
bölcs mosoly hirdeti felszabadulva Neved…

2019. 05. 10.

Volt egy álmom

az anyaméh belső fénye álma…
hangtalan sírás, szorongó kilökődés,
érzés, valóság, köldökzsinórálom…
tekeredik, hajladozik vissza oda,

mindig oda, míg a rést megtalálom
valóságom világosságán oda, mindig oda…
öntudatlan álom, azt hittem, foghatóvá
varázsolom ezen a világon. a résben
megmaradtam ébren hajladozva,
kapaszkodva a foghatóba, míg szüntelen
némán üzen jelenembe a hiányom…
mindig úgy vélem, emberekben megtalálom.
ismerője csak Te vagy, foghatatlan Örökkévaló,
Benned ringatózom, míg hiányaimmal kibukik a szó,
rések szivárgó vérével Hozzád űz ez a kín,
ez az ősi beteljesíthetetlen álom…
kagylómban szikrázó gyöngy-álom,
könny és szelíd mosoly a halálon…

2019. 05. 10.

A leírhatatlan ima

Gondolataim, Rólad és rólam oly szépek voltak és komolyak.
Tollat ragadva nem marad más, csak mosolyod…
Magamnak ékességül szerelmed most sem adod…
Titok e fény, bár simítja szemem, de megfesteni, kiadni
csak akkor tudom és lehet, ha Te szelíden akarod…
Eltűnik, megragadhatatlan, tanításod, az árva titok.
Magamba záródik mélyen, s észrevétlen már arcomon ragyog.
Nem én vagyok e fény, bár tükrökben gyönyörködnék olykor,
magamra illeszteném, s hamisan ragyogó gőg álcája lesz.
Ha csak Téged nézlek, magamról felejtkezve, láthatom
mosolyod mögött Arcod: véres verejtékben sóhajtod
felém rekedten: szomjazom. Mosolyod mögött e kép
imája szívembe vág, játékunk mögött ez ragyog,
s nem érdekelnek a glóriák, csak ez a könyörgőn
sürgető kiáltás.

2019. 02. 28.

történeteim

az én történetem úszik a szélben –
szélfútta ördögszekér néma tájban.
a gondolat enni kér – izzó szomjúság
Igazságodért! szélfútta ördögszekér
belső-külső tájon, s az érzés megtalál
hittel szétáradva egy egész világon.
tájaim kiáltása Hozzád elér, s te vezetsz,
mosolyod szelíd üzenetén ezen a világon.
történetem Benned titkon révbe ér,
s nézem önfeledten, mint kergeti magát
a szélben az ördögszekér, már nem fájom…

2019. 05. 18.

A némaság dala

ez itt a kő torkomban
éles kődarab
az Ég oly messze van
a csönd belém harap
zúgnak lökődnek ki
belőlem a
mégis-szavak

2019. 05. 20.

Szelídülve

szelíd szavak hullnak eléd,
mint pünkösdi rózsa zuhanó szirma,
egy halk szelídség megszenvedett,
egyre éledő fohásza…

2019. 05. 28.

a cél keresése

tovább, tovább erről a mezőről,
mindig tovább lépni. egy sürgető
vonzás húz tovább, míg eltűnik
a sosemvolt cél is, és visszanézhetetlen
húzódnak a lépésnyomok, az elveszett
valóság felvérző, betemetett sebei.

2019. 06. 10.

Szentmise

léptek, léptek nélkül…
a Tér kívül szürkül…
ragyogás mélyen:
égig érő csendes Áldozat.
némák a házak a zajban –
itt belül létra, Jákob álma...
minden nap szétfeszül a TÉR
egy pillanatban.
az Áldozat vértelen vérzi át
a várost. bennem a halál
átváltozik: örökélet ragyogása .
a Bárány teste függ láthatatlan –
körülötte az élet zúgó hullámzása…

(A szentmise tart meg. Halálom a testemben már átváltozott, észrevétlenül, rejtetten, halhatatlanságban járok. Sejtjeim fényeket hordoznak, míg zúg a pusztulás szele mindenütt. Az Áldozat agóniája a Feltámadás fényét hinti a sötétben. Ébredjetek!)

2019. 07. 12.

Naplógondolatok

Jegyzetszilánkok

Zúg a fűnyíró az ablakon keresztül. Nyár van. Ma egy kicsit enyhült a meleg, tegnap vihar volt. Az elmúlt napok fülleszt̋ő, ingerült hangulata kezd lecsengeni. Egy álmos, csendes síkra érek az ébredés előtti intenzív álmok emlékeivel tudatom felszínén. A rózsafüzér imát kissé álmosan mondtam a Mária Rádióval. Próbáltam átadni minden fel-felbukkanó ítélkezést, mindenhatóságom és mindentudóságom hamis képzetét. Jézus szavai figyelmeztettek, amit a próféciákban olvastam: ne próbáljatok az Én helyemre ülni és ítélni, mert megítéllek benneteket… nem szó szerint, valahogy így volt az üzenet. Nincs jogunk és lehetőségünk megítélni más embereket. Mégis, szilánkok, apró döntések és vélemények kellenek, hiszen kívülről mi látjuk a másik embert, ő maga – és mi magunk sem vagyunk képesek bizonyos távolságból látni saját dolgainkat. Valami véleményt ki kell alakítani, és ezek is bizonyos döntések a másikhoz való viszonyunkban. De nyitva kell hagyni ezeket a véleményeket a változásnak, ahogy más momentumokat is megismerünk, vagy saját belső változásainkkal ütköztetve. A szeretet esetleges negatív döntései, véleményei soha nem véglegesek, kategorikusak, de mindig készek elengedni is, képlékenyek.

(Ó, bölcsesség szent alázata! Mennyire el vagy rejtve előttem, napjaim folyásában, mint egy-egy aranyszemcse a homoktengerben! És mégis, mennyire kiragyog perceim, gondolataim hullámzásából érintésed, szavaid üzenete, Uram… és már nem én vagyok, hanem Te, felmagasodva egy-egy pillanatra, hogy lényed, üzeneted vezessen láthatatlanul tovább… tovább…)

A barátságról gondolkodtam. Szalézi Szent Ferenc a Filoteában nagyon szépen ír erről a nagy ajándékról, ha megadatik igazi, építő barátság. A jámborság közös tulajdonsága, Isten szeretete lehet az alapja egy igazán építő barátságnak, ami nem pusztán a hétköznapi értelemben

vett vallásosság, ennél mélyebb, a tökéletesedés és egymás tökéletesítésének vágya… Álmomban, eltévedve egy nagyváros nyomasztó, romos épületei között, egy ismeretlen, akit mégis mélyen, belülről ismertem, vezetett haza. Biztonságban éreztem magam mellette. Rezonált ez az álom az alvás előtti gondolataimra a barátságról, a kapcsolataimról. A vágy egy mély, igazi vezetésre, bennem van, bár tudom, hogy a földi társak egymást támogatják, kölcsönösen segítve, ki-ki a másikat… felfelé, Őrá figyelve, hogy megosszuk egymással, amit Tőle kapunk, egymás javára is… a hiány szüneteiben is biztonságot nyújtva a szeretet biztos, de megfoghatatlan fövenyén járva. Az igazi erő és stabil dolgok ebből a vibráló, érző, megfoghatatlan, nem földi szeretet áramból erednek… Milyen könnyűnek tűnik kimondani, érezni ezt, és mégis, milyen bonyolult sokszor ezzel navigálni az emberi kapcsolatok útvesztői, ítélkezései között. De nincsen itt maradandó városunk, egy másik tájat várunk, más dimenziót. Ó, Uram, adj vezetést, támaszt a homályos, olykor nyomasztó útjainkon… míg megérkezünk, mert szeretnénk, akarunk Oda megérkezni, sokakkal…

Káin emlékezete. Ma örültem a bátorító Igének, amit olvastam a mai napra ajánlottakban. Ígéret, ami szeretetet, békét sugallt, míg tovább olvasva megütött egy kis rész, szinte elhanyagolható, és sokat olvasott pár szó a Zsidókhoz írt levélben. Káin áldozata gondolkodtatott el. Milyen rossz lehetett neki elutasítva lenni Istentől! Lecsüggesztette a fejét és keserűsége feltámadt. Mennyire ismerem ezt az érzést! Mármár teljesen azonosultam Káin keserűségével, az Istentől elutasítottság érzésével, de valami továbbgondolni, -olvasni kényszerített. Vajon miért nem fogadta el Isten Káin áldozatát? Érzem, hogy a mindannyiunkban is ott lappangó, ugrásra kész hívő gőg miatt lehetett. Talán túl akarta szárnyalni Ábelt, lenézte őt, dicsekedett az áldozatával, mint később a farizeus ott a templomban. A gőg kísértése, bűne húzódik évezredeken át, míg talajt talált bennem is sokszor. Gyorsan a Teremtés Könyvére lapoztam. Nem lehet, hogy Isten hagyja csak úgy elutasítva Káin áldozatát! Kell valami segítség a gőg magaslataiba merevedett, leleplezett, és keserűségben égő embernek. És ott vannak Isten szavai Káinhoz, a figyelmeztetés. Gyönyörű, irgalmas és pontos szavak:

„Miért csüggeszted le a fejedet? Ha jót cselekszel, emelt fővel járhatsz (…) a bűn az ajtó előtt leselkedik és rád van vágyódása, de te uralkodjál rajta”… De a megtörni nem tudó gőg szégyene elvezet a gyilkosságig…

Milyen ismeretre, önismeretre és mélységek megélésére volt szükségem nekem ahhoz, hogy tisztán lássam a gőgre való hajlamomat sértettségeim, keserűségeim alatt?! Mert pontosan ismerem Káin indulatát, belülről. De Jézus gyógyító szeretete megismertette velem Ábel utolsó sóhaját is, és a Kereszt hatalmas erejét Káin keserűsége fölött, Édentől keletre, a nehéz munka, verejték, mélységek alázatra vezető útjain… Vajon milyen lehetett Káin halála?... Megbékélt-e alázatban Isten tenyerén, és siratta-e testvérét őszinte lélekkel, Jézus áldozatát nem ismerve, de Isten irgalmában bízva? Nem tudom, csak szeretnék bízni ebben, mint a magam göröngyös útjának végében is, hogy nap mint nap ellent tudok mondani a rám vágyódó bűnnek a feltámadó gőg tombolásában. Vagy kísértésében? Hiszen azt még nem értem, hogy bennem van-e a bűn mély gyökere, vagy a szívós igyekezetem az önismeretre, alázatra egy távolságból engedi kísérteni… Ez lenne a mentség, de teljes elveszettségünk tudata, az alázat vezet el ahhoz, hogy fel tudjunk nézni a Keresztre. Bár igazán ezt a fát soha nem látjuk, csak kapaszkodunk valami domb felé, a keresztúton, ahol érezzük, tudjuk, hogy az út végén odaérünk és leborulhatunk alatta sírva, de örömmel. Megérkezünk.

Pilátus és Veronika. Ma rám tört a magány, a feleslegesség szomorúsága a felkelés után. Talán csak kis fáradt felkelés, de nem tudtam mit kezdeni a depresszió kísértésével percekig. Bekapcsoltam a gépet, mely még fenntartotta a kapcsolatot a Mária Rádióval, rosszul kapcsoltam ki este. Hirtelen megszólalt egy pap hangja: íme az Isten báránya, íme aki elveszi a világ bűneit. Boldogok, akiket meghív asztalához Jézus, az Isten báránya… Uram, nem vagyok méltó, hogy hajlékomba jöjj, csak egy szóval mondd, és meggyógyul az én lelkem – mondtam önkéntelenül, és még nem hatoltak szívemig ezek a szavak, de megremegtem a láthatatlan Jelenléttől. Zengett az ének a rádióból: feltámadt Krisztus, vigadjunk… És valóban feltámadt, ezt tudom, ezen a sűrű homályon keresztül is, ami lelkemet beborította. Még csak pár

nap múlt el a nagyheti szertartások mélységes megélése, a feltámadás átütő öröme után.

Nagypénteken egyedül, itthon jártam el a Keresztutat, saját szavaimmal elmélkedve át az egyes stációkat. Nem volt lehetőségem közösségbe beérnem az ünnepi buszjáratok miatt. Most visszaidéztem ezt a pár napot, ezt a Keresztutat is. Akkor elhatároztam, hogy a felmerülő gondolataimat Pilátus és Veronika párhuzamáról, le fogom írni. Aztán ez halasztódott, el is merült az Ünnep utáni napok egyhangúságában. Most, hogy újra felidéződtek gondolatomban ezek a meghatározó napok, önmagam megerősítésére is kezdtem neki az írásnak, mint egyetlen fontos tevékenységnek a magányos, ünnep utáni hétköznapban, a nyomasztó csendet is elűzendő, kapcsolódva Jézus jelenlétéhez.

Nehéz már visszaidézni azokat a nagypénteki érzéseket, gondolatokat, melyek mélyebbek voltak egyszerű érzéseknél. Pilátus viselkedése az enyém is volt, az én lehetőségem mai hozzáállásom alapján a világ dolgaihoz. Kimondom az igazságot: ártatlan! Aztán felmerül a zavargás veszélye, a tömeg nyomása, és a császárral szembeni felelősség a rend fenntartására, a pozíció felelőssége, és ez felülírja az igazságot. Akkor feszítsétek meg… ti dolgotok, én ártatlan vagyok ebben… Be kellett vallanom, hogy én sem tettem volna másként, sőt, talán ennyit sem. Drámai döntés az életünk, hétköznapjaink dimenziója és a transzcendens Tekintet, Isten tekintetének metszőpontjában. Halálunk pillanatában ebben a tekintetben ítéltetünk meg, akkor nincs, nem lesz lehetőségünk kezet mosni, a hétköznapjainkat felborító, pozíciónkat is veszélyeztető döntés mulasztása kéretik számon. Mert itt a földön általában felmérjük, hogy mi a kockázata a döntéseinknek, és ez a méricskélés eldönti, hogy mihez ragaszkodunk igazán. Pilátus a pozíciójához ragaszkodott, amit veszélyeztetve látott, a császár rosszallását, hogy rosszul végzi a feladatát. Ha nem érezzük át az örök dimenzióban levő lehetséges veszteségünket, a vértanúk győzelmi esélyeit is, így döntünk. Mert naponkénti, szinte naponkénti döntésre vagyunk ítélve a vértanúság és a kényszeredett kézmosás között.

Veronika úgymond a vértanúság kockázatát is vállalta. Talán meg nem ölhették volna, de egy durva lándzsa akár örökre tönkre tehette volna az egészségét. Veronika nem mérlegelt, nem sírt mozdulatlanul,

védve magát. Ő odarohant és segített. Mondhatnánk: nem volt annyi veszítenivalója, mint Pilátusnak… Valóban nem volt?... Pilátusnak a pozíciója, Veronikának az élete, egészsége volt a tét, még azon kívül a gyűlölködő tömeg megvetése is. Ő a tömeghangulat ellen is tette, amit tett.

Simeon szavai jutnak eszembe: Íme, sokak elesésére és feltámadására lesz, akinek ellene mondanak… Veronikának feltámadására lett… Pilátusnak elesésére, az örökkévalóság esélyének elmulasztására egy döntő pillanatban. Minden igazi döntésünk mögött ott van a vértanúság esélye is, még az úgynevezett kis döntéseink sorozatában is benne van ez a végső döntési lehetőség, odáig vezethetnek. Napjaink zűrzavarában különösen fontos ezt tudatosítani magunkban, anélkül, hogy nyomasztóan élnénk meg ennek igazságát. A feltámadás fényében, Jézus melletti döntésünk elmélyítésének lehetősége minden napunk…

Vajon nekem ez a mai nap mit hoz? A lassan folydogáló órák mulasztásaiban merre haladok? Hogyan készülök fel a nagy metszőpontok döntéseire, az Ünnep utáni hétköznapok nyomása alatt a Jézus tekintetével való találkozásra? Mert valóban FELTÁMADOTT, és találkozunk, valóban találkozunk Vele a kis és nagy döntéseinkben is… vértanúk koszorúja, vagy kézmosás?...

Valóságaim. Ez nem valóság. Ez most valami jelen, fátyol, mely rám borul, befűz, beborít és belebonyolódok, mintha igaz lenne. Fátyol, sötét felhő agyam fölött. Járok, mint aki él, fájok, mint aki szenved. És ez nem életjel, nem igazi szenvedés, valami hamis rossz. Tudom ezt. Nem mozdulok belül, míg utazom, megyek az utcán, kommunikálok. Belül nem mozdulok, nem harcolok, minden elemzés ezen a tudáson kívül, hogy ez az egész nem valóság, hasztalan. Minden elemzés hasztalan. Elengedem. Nincs rálátás a fátyolra, mely megkötöz és elhomályosítaná szemem, ha nem tudnám, Uram, hogy Te látsz ezzel is. Ma az Oltáriszentség előtt Rád bíztam ezt az egészet. Nem harcolt szomorúságom, Neked adtam hívő hitetlenséggel, érzéseim tompaságával, csak az akarat hitével, tudásával, hogy Te vagy, mindenekfölött. Neked adtam, és haladt az Idő Benned, nem értettem hogyan nincs igazi szabadulás, de mégis szabadulás volt, Veled, a fátyol szorítása

közben. Kutathatatlanok útjaid, egyre újabb tájakra vezetsz, egyre újabb tájaimat világítod meg erőddel, fényeddel. És vezetsz, hogy már ne féljek az ismeretlenből felbukkanó sötétségtől sem. Vezetsz és tanítasz, és ahogy közeledsz, egyre távolabb vagy, egyre hatalmasabb. Mert a tapasztalat olyan sokszor véglegesítené magában a tudást: ilyen vagy, ez vagy, tapasztaltam… De Te újabb tájakon, új vonásokkal bukkansz fel, hogy tiszteljem felfoghatatlan hatalmad, ismerős, és megismerhetetlen Arcodat. Tisztelem, Uram, félelemmel és bizalommal tisztelem istenséged, és megszabadulva fátylaimtól ebben a tekintetben, alázattal bízom utam, magam Rád. Mert az Idő törésvonalaiban, gyors zuhogásaiban megtisztulva, Beléd kapaszkodva, haladhatok Veled fátylak és szakadékok fölött egy távoli teljesedés felé, Hatalmas Valód felé… Most a Szó valóságán, megszült, kibontott, de mégsem teljes szavakon érkezem Hozzád, az életembe, melyet tőled kaptam, hogy igazán soha fel nem fogva alkossam meg perceit a számadásig…

…és a sír üres**.** Gyalogosan magamban… és mélyrepülés a szikrázóan kemény táj fölött… Szavad, Uram, van, itt lebeg árván. Belékapaszkodnék, lecsúszik róla kezem: ködöt markol hitetlenségem, míg tüdőmbe árad lassan mégis levegője.

Egyszer, a nyugdíjas házban, ahol dolgoztam, Feri bácsi kiabálását hallottam: Embert, egy embert kívánok látni… – egyedül volt a szobában, tudata töredékes volt már. Odamentem. Embert, egy embert… maga mit csinál, ha egyedül van? – kérdezte. Imádkozom… – feleltem bizonytalanul. Az nem elég… – felelte – az kevés… És tényleg kevésnek tűnik, míg ezen a végsőkig kiüresedett síkon, amelyen ma jártam, hiába a szomjú vágy a találkozásra, itt találkozás nincs, elkerülöm, ha véletlenül belebotlom is. Ekkora nyomást, szomjúságintenzitását csak Te tudsz elviselni, befogadni, Uram. Itt már kikopott a szó, amit mondhatnánk, amit hallani szeretnénk. Itt a kapcsolat, ami lehet, a rokon tudás, ennek a mezőnek a felismerése a másikban, a közös tapasztalat vigasza, egy néma ölelés, vagy a hallgatás segít. És visszahoz az Útra üzeneted mégis, a hétköznapok csörgedező valóságára, a tárgyak fényéhez. A magány nem megosztható és nem megosztásra, hanem túlélésre, átélésre való, hogy a Tapasztalat teremtse meg az együttérzés

közösségét közös világunkban, a szeretet csendjét a szenvedés tapasztalatával, meghaladásával. Mert erre a szenvedésre, és örömre van ítélve nagykorúságunk az Éden zárt kapuján kívül, üres sírod mélyének ragyogásába tekintve, Uram…

2018. 06. 13.

Naplóvallomások békében

Istenem! Ezek a billentyű kopogások távolítnak békéd érzetétől, de ez én vagyok, a világba vetve, tárgyaim valóságával mosolyod peremén egyensúlyozva. Mert szabad vagyok. Szabad vagyok Benned, hiszen akaratom felajánlottam Neked, tudva, vagy nem tudva, hogy ez mit jelent. És most hatalmas szabadságomban újra csak ezt választom, hogy írok, írok, írom gondolataimat Feléd, itt a földön, a számkivetés elfogadásával, vélve, hogy valami feladatot adtál ezzel is, mint az Éden fáinak, állatainak gondozását Ádámnak. De nem is: talán, mint Káinnak a feladatot, Édentől keletre?... A mai nap szorongó indulása inkább ezt idézte, de békéd megtalált a sötétedő világban, a világosság és sötétség kavargó harca közben, ami egyes embereken belül, és az egész emberiségben folyik. Nézek ki az ablakon ebben a békés napban, amikor az időjárás szeszélyes volta is figyelmeztet, hogy térjünk meg, nézzünk magunkba, és önelégült erősségünket elhagyva féljük hatalmadat alázatba simulva. Mert béke van még, itt béke, de jönnek a híradások a természet háborgásáról. Mindenek Ura és Teremtője Te vagy. Porszem létünkben isteni ajándékod, a szabad akarat tévútjai feszítik szét teremtett világod harmóniáját, zűrzavarba, romlásba taszítva generációk életét. És én sem vagyok kivétel. Ma végiggondoltam, hogy az életemet milyen kegyelem és szeretet kísérte, most megláttam ezt, amit a napi történések közben csak nagyon ritkán látok meg. Érthetetlen és hűséges szereteted áldásai közben mennyi tévedés, görcsölések, bűnök áradtak Feléd tőlem… Szabad akaratomat, felismerve törékenységem szánalmas és veszélyes voltát, Neked ajánlottam fel. Tudom, hogy értesz, hallasz engem, tudom, hogy segítesz, hogy ez valóság legyen. Taníts

meg valósággá tenni felajánlásomat a rögtön jelentkező démoni támadások közben is, ismerve gyengeségemet. Kapaszkodásaim, hogy feloldódjak emberi kapcsolatokban, a kudarcok mélyére jutva elemi magányunk elfogadásához vezettek, ahol megtalállak újra és újra. Arcod szemlélve az emberi arcokon, a felcsillanó fényt az érintkezéseken, megrészegedve fogható valóságodtól, birtokba akarlak venni mindig. Erőszakos lényem, hogy birtokoljalak, az üresség, csalódás síkjaira vezet, hogy a mélypontok után szelíd szavadra találjak. Nagykorúságunk ennek az emberi magánynak elfogadása, és a hiányok tehetetlensége a kagylógyöngy, mely fehéren világít napjainkban. Nem tudom, mi a szándékod, de bízom abban, hogy percről percre, napról napra megláthatom akaratod. Vágyom, mindig vágytam külső vezetésre, támaszra, hogy el ne tévedjek. Nem sikerült lelkivezetőt találnom, de testvéri segítség mindig akadt. Szabadságra vagyok teremtve, bármennyire nem szeretem ezt sokszor, amikor bizonytalan vagyok magamban, döntéseimben. Szabadságom a felajánlás után is szabadság marad. Hihetetlen ez a kegyelmes tekintet, ami vezet mégis. És már nem harcolok magammal, csak elfogadom, hogy el kell fordulnom, el kell térnem gyakran az ész adta magaslatoktól a figyelem, a semmittudás igazságára. A belső figyelem legyen a kísérőm a támadások harcaiban is, dicséreted, szüntelen imádásod által. Emberségem olykor birtokba vesz, a világi életem, hogy tevékenységeim, kapcsolataim által örömmel szolgáljak, és hagyjam, hogy nekem szolgáljanak, s hogy majd a magányos órák csöndjei újra lábaid elé vezessenek…

Ma izzó emberi magányból csendesítettél magadhoz, hogy pár óra múlva újra szolgálni induljak, emberek közé, lecsendesítve, betöltve hatalmas éhségemet a kapcsolatokra, melyet ember el nem viselhet, be nem fogadhat. Sokan járnak ilyen betölthetetlen éhséggel a szemükben, hogy végül Benned találjanak megoldást, és az emberi kapcsolatokban a nagykorú figyelmet, könyörületet áhítsák…

töredékek (Örvendetes rózsafüzér titkairól)

…akit te Szent Szűz a Szentlélektől fogantál…

Szűzanya, Te kész voltál, mindig kész voltál az angyal látogatására. Mint az okos szüzek,… lámpásod örökmécses volt. Te már

fogantatásodtól kész voltál igent mondani Istennek. A betelt időben való Találkozás csak pár perc volt az életedben, de lelked mindig kész volt a foganásra. Igened egész Istenben gyökerező életed igenje, teljes igen volt alázatban, rejtettségben. Ó, én hányszor elmulasztottam a látogatásodat, Uram! Hányszor ért felkészületlenül szavad! És hányszor utasítottam el a bennem húzódó kemény távolság, önös gőg miatt, később hiába siratva az elszalasztott lehetőséget…

…akit te Szent Szűz, Erzsébetet látogatva hordoztál…

A foganástól kezdve csak ennek a feladatnak éltél. Tested, lelked állandóan csak Őt szolgálta. Az isteni Szeretet növekedett meleg, termékeny méhedben, és Te útnak indultál, a találkozások felé, ahová a Lélek vezetett, aki állandóan veled volt. Erzsébet felismerte általa a hatalmas, még rejtett titkot, és a Keresztelő ujjongva fogadta hivatását anyja méhében. Rejtettségedre tiszta fény áradt, a titok beteljesült ragyogása, fénye kísérte egyszerű beszélgetéseiteket, a tevékenységeket, a két kismama készülődését. Mennyire szétválnak az én napjaimban a kivételes percek Uram, Veled, és a józan hétköznapok, amikor eltávolodom Tőled, mintha már semmi nem lenne érvényes szavaidból, érintésedből… Taníts meg szüntelen Benned maradni a leghétköznapibb tevékenységek között is, mint ez a két áldott asszony…

…akit te Szent Szűz, a világra szültél…

Tudtad, hogy Betlehembe nem véletlenül mentek. Tudtad, csodásan és szomjasan vártad, hogy megszülessen. De nem volt hely… nyugtattad József elkeseredését, félelmét. Bíztál az Atyában, aki sosem hagyott cserben. És elfogadtad a barlangistállót is, ahol termékeny tested csodás elragadtatásban, fájdalom nélkül a világra adta az Isten Fiát. Tiszta és boldog imádásodat az újszülött láttán, emberi sírása ébresztette emberi dimenzióba. Mert be kell takarni, etetni kell, mint minden újszülöttet. Miközben visszatértél a köteles hétköznapi tevékenységekhez, imádásod akkor sem szűnt, csak újra szolgálattá nemesült. Egész életed ez a szolgálat és Isten imádása volt. A Szentháromság legközvetlenebb imádása volt minden napod, miközben a Fiút szülted, gondoztad, az Emberfiát…

…akit te Szent Szűz, a templomban bemutattál…

Alázattal és hálával adtad, mutattad be engedelmesen az Isten Fiát, szíved teljes hódolatával az Atya iránt. A fájdalom, szenvedés hivatását is elfogadtad, megismételve az első igenedet magadban. Ó, én hányszor ajánlgatok Neked, Uram mindent, az életemet, nem tudva, mit kívánsz tőlem. Aztán ha elér a szenvedés, mennyire méltatlankodom magamban, és rugdalózok, vonok vissza mindent. A Szűzanya nem nagy fellobbanásban, de alázatban, és nem tudva pontosan, hogy mi lesz, elfogadta a rá váró szenvedést. Elfogadása nem hősködés volt, mint az enyéim, hanem beletartozott egész életébe, Istennek való tiszta átadottságába. Tudta, hogy el kell engednie Fiát, nem birtokolhatja. Ő ezekben a percekben is, mint egész életében, az Úr szolgálója volt. Ó, hányszor kimondtam örömömben, hogy csak Téged akarlak szolgálni, és mennyi árulásomat sirattam meg később…

…akit te, Szent Szűz, a templomban megtaláltál…

Az a három nap a feltámadás előtti három nap szenvedése. Amikor nincs, amikor elvész váratlanul a Fiú. Aggodalmaskodásaim felidézésével hiába próbálom megérteni a Szűzanya szenvedését. Az anyaság szenvedése a gyermek keresése közben, az aggódás ismerős. De ennek az emberpárnak, a Szűzanyának a szenvedése nem befogható számomra az én töredékes istenkapcsolatommal. A megtalálás csodálkozása, a titkok, a szenvedés újbóli halvány megsejtése, a megtalált, de elveszíthető isteni fiú anyjának belső jogai a Fiú életében az Atya atyasága mellett – mind, mind sejtetnek valamit, ami a következő boldog években ott lebeg minden öröm és minden hétköznap fölött. És Mária szívében forgatta ezeket a szavakat… Előlünk bölcsen elrejted a jövőt, Uram, de néha egy-egy érintéssel sejteni engeded, ami ránk vár. Mégis rengeteg félelem, aggódás kíséri életünket, a jövőtől, ismeretlentől való félelem… add, hogy tanuljunk Máriától Rád hagyatkozást, bizalmat, és életünk minden tényének, váratlan eseményének elfogadását…

2019. 05. 06.

Várakozások

Naplószilánkok

Ünnep második napja… A család kirándulni ment. Ők az élet jelei nekem ezekben a szüntelen belső várakozásokban. A jelent, az Ünnepet érem tetten a szikrázó napsütés világosságában és élettel teli jelenlétükben. Gondolkodtam, hogy bennem egyfajta halál munkálkodik-e, amikor kívül vagyok minden életjelenségen, mindent elengedek magam mellett, mindenen továbblépek? De nem halál, és még nem is tetszhalál ez, csak valami – hol türelmes, hol türelmetlen – várakozás Jézus érkezésére. A Feltámadás ténye nem újdonság számomra, hiszen azóta az első nagy találkozás óta szüntelen az örök Feltámadottat várom szomjasan. Kutatom célját, feladatát a számkivetés óráinak, hónapjainak, amikor, úgy tűnik, hiába várom érkezését. Összezavarodva, irányvesztettként, sötétben folytatom az utat az élet tényei, érintései között, míg rá nem találok vezetésének Általa mutatott útjára, a Hit útjára, és fel nem fogom azt a véghetetlen távolságot, ami istensége és köztem van. Az alázat és megszégyenülések felfedező útjai ezek, míg az újbóli közvetlen találkozások öröme fel nem fedi mindenkori közelségét az életemben. A közvetlen érintés gőgre hajló természetem mindenkori csapdája is, természetesnek, jogosnak veszem ezeket a kivételes alkalmakat, és nem értem, néha meg is ítélem a hit útján biztosan járó, nem az ilyenfajta „látások" útján járó társaimat. Kellenek, jaj, nagyon kellenek a sötétség órái is, az elhagyatottság félelme, amikor a hitetlenség, kételyek támadása erősebb. Mert harc ez szüntelen, önismeretre indító harc, de az Ő keze vezet mindig, a sötétben is, és kérdez, vizsgál, hogy megállok-e… aztán bukások után, szégyenemmel, alázatommal fogad vissza. Várakozás, szüntelen várakozás az élet, míg egyik próba a másik után tisztítja a szívem, gondolataimat, az örökké tartó felfedezésekkel, az Útra visszatalálva. Mert valóban Ő az Út, Ő ez az ismeretlen, mindig újra felfedezett Út, Akibe belefutnak a várakozások percei…

2019. 04. 22. Húsvét hétfő

Naplóvázlat

A visszafogott percek néma szorongásán nézem a galambot a háztetőn. A szikrázó tavaszi napsütés a nyarat hozza elém, az elmúlt nyarak emlékképeit. Nézem a galambot. Apró fejét forgatja, néz, kecsesen sétál a háztető gerincén. Él. Élet van benne. A képbe belelóg az akácfa lombja a zöld levelekkel, finom ágvonalakkal. Él. Élet van benne. Ki vagyok én ezzel a tekintettel, gondolataimmal, ahogy a szorongás üres szenvedése próbál szabadulni, kitörni az Élet felé? Mert hatalmas az élet tere. A galamb sejtjeinek élete, összehangolt mozdulásai, rezgései, teste szabályozott melege, a tollak elrendezése mind a Teremtő gondosságáról beszél most nekem, ahogy elképzelem az Általa adott gondolkodás képessége – és felelőssége – által. Mert felelős vagyok ezért a testért, lélekért, szellemért, aki én vagyok, és a galambért is talán, a fákért, akik fölött uralom adatott nekem is. Valahogy felelős vagyok a saját tehetetlenségemért is, pszichém nyomasztó állapotaiért, melyek időnként kísértenek, újra és újra előjönnek. A gondolkodás felelőssége az életért, az Igazság befogadásáért, kereséséért ezekben a békés napokban. Valóban felelős vagyok?! Nem tudom… Az ész görcsös erőfeszítései a kontrollálásra, a megoldások keresésére, az átjáró keresésére ezek között a tengerek között, melyek a tudatot és tudatalatti világomat jelentik, az életem jelei szintén. Felelős vagyok azért, hogy hol kötök ki, nem a folyamatért. A súlya mosollyá szélesedik, mosolyoddá szélesedik bennem, ahogy az Élet áradása Hozzád vezeti gondolataimat ebben, a most már gyönyörűnek látott napban is. Az ész belső birkózása a sötétségben, az önmagában való harcai az Élet szélesen áradó igazsága mellett, megismerhetetlensége és uralhatatlansága elfogadása nélkül csak a sötétség ereje. Az igazság az ész szelíd kapitulálása után nyílik meg, ahogy az öröm, örömöd, Uram, beszivárog a réseken, és a semmittudás bizonyossága, elfogadása hatalmas valód érintése lesz. A galamb nem gondolkodik, én szüntelen gondolkodom, ez az életem, hogy a lehetőségem a szabad akaratom szakadékai között megtalálja érintésedet, rátaláljon otthonára, az imára, mely fenséged hatalmas ajándéka a gondolkodás adományával.

2019. 05. 02.

Utó-Napló

Szeles délután, vasárnap… reggel mise, én olvastam fel a Szentírásból... Tegnap kivételesnek tűnő boldog és talán erős, áldott órák az Úr jelenlétében. De mondanak-e valami állandót az érzések, akár szent érzések is?! Fontos felismerések jöhetnek érzések ragyogásával, vagy anélkül. Az Úr ismeri a női lélek természetét, mely érzések, érzelmek szövetébe ágyazva keresi a belső utakat Felé, de keresi, és ez a lényeg. És nem is biztos, hogy ez kevés. Mária Magdolna a kereszt alatt kitartott, húsvétkor teljes szeretetével kereste a testet, hogy gondoskodjon róla holtában is. Nem állt meg ott, nem hunytak ki a halál tényének megtapasztalásával a hatalmas szeretet érzései. Az asszonyok sokszor érthetetlenek a világ számára, hogy időnként megdöbbentsék, elgondolkodásra késztessék azt. Bennem harcol az ész, a kontroll vágya az érzelmek csapongó hullámzásával szemben. De nem tudom az Úr jelenlétét keresni, csak Mária Magdolna szeretetérzésével. Mária Magdolna… talán nem is igazán fogom fel azt a szeretetet, tékozló, áradó szeretetet, ami benne volt… Nő vagyok, gyarlóságaim is női gyarlóságok, de harcol bennem valami éles, pontosnak tűnő figyelem a hullámzások közben. A láthatatlan Jézus keresése az üres sír mellett. A lelkemben a megfogható jelzések, érintések közben a tévesztések kiszűrésére teszek kísérleteket, talán kegyetlen, önkínzó racionalitással sokszor… És ez már az Úr által vezetett önismeret útja felé is irányít. Magányomban, a néptelen napok hosszú óráiban szüntelen figyelem csapdái is tépázzák lelkem, de Út ez, ahogy ez a keresés már az Út maga. Szomjam erős, de olykor érthetetlen közömbös napokba érek, nem értem az intenzív napok igazát, minden kihűl. És akkor is emlékezem, emlékezem a keresés tüzére, és átadom a szárazság ürességét is. És így Élet ez az Út, az Igazságban, így földi zarándoklat az Úton, olykor tudni vélve egy pontos irányt, olykor a semmittudás biztos bizonytalanságában bízva magunkat az Út vezetésére… És áradnak az Élet tényei, érintései, hogy bennük ezer alakban álljon össze Valami minden pillanatban, s hogy szilánkokra hullva újra az Egészet alkossa meg… és Fölötte az Igazság, és az Ő mosolya árad felém…

2019. 05. 12.

Gondolatok a Teremtésről

Ádám nevét Istentől kapta, Isten nevezte el Ádámot. Ez lett az önazonossága, felülről adatott, nem uralkodik önmaga felett, bár felelős magáért. Ádám nevezhette el a teremtett világ élőlényeit, ezt Isten rábízta, ezzel uralkodóvá tette rajtuk az embert. Évát is Ádám nevezte el, akit Isten alkotott meg az ő csontjából: „csontomból való csont és testemből való test" – mint önmaga egyik részét is megnevezhette. Egy része ez is az önazonosságának, önmaga ismerésének, elismerésének, és mégis tőle különböző részének magába fogadása. Uralom felette?... A kiűzetéskor Éva hallhatta a szavakat: „uralkodni fog rajtad"… de ez már az Édenen kívüli életnek szólt… Az uralkodás elvadulása a kiűzetés, bűnbeesés után történt meg. Maga Éva elnevezése alapjaiban még az Édenben történt, egy szelíd uralmat, elsőbbséget, hierarchiát jelentve az Éden hatalmas fáinak zúgó árnyékában…

A névadás jelenti az uralmat valami felett. Ádám szellemi lényeket nem nevezhetett meg. A szellem világában egyedül Istené az elnevezés, az uralom joga. A mai gondolkodók különböző irányokból próbálják felépíteni a saját eligazodásuk érdekében is, az életről, világról, szellemi világról a képet, megnevezni vélve a világ sokszínűségét és a szellemi dolgokat is. De vissza kell térni az eredeti alapálláshoz, miszerint a világ, az Élet egészét Isten nevezte meg, és ezt a nevet kell felfedezni, Isten felé közeledve az örök kígyó által sugallt, hamis igazság, az ember mindenekfelett levő jogainak képzete helyett. Egyedül Jézus mondhatta ki: én vagyok az Út, Igazság, és az Élet… Isten önmegnevezése, az Út mutatása a makacs emberi ész tévedései miatt…

2019. 05. 14.

A madara0k ilyenkor alszanak

Hurrá, egy üres lap! Üres lappal kezdek, mint egy telezsúfolt könyv maradék lapjait. Maradék, új kezdet, vagy ugyanaz, ami elmosódva sorakozik, behajtva, mintegy lezárva? Egy üres lap az üres, nyomott nap

után, faggatva az Eget teljes maradék valómmal. Mert vannak ilyen napok is, Uram. A lenyomott szürke felhőkből csepergő, szüntelen szitáló eső és tobzódó zöldek látványában eltelt nap… Most éjszaka, éber fülelés valami érintésre, valami feloldozásra. Ez én vagyok, Te szüntelen kész vagy, jelen vagy, Benned haladnak a napok, órák… tisztulok némaságodtól? Énem ez a sűrűn szitáló eső-gondolat, ezek a gomolygón lehúzódó felhők? Figyelek éberen. Fohászok szakadnak ki szívemből és elvesznek valami nyomott szürkeségben. Figyelek. Szavadat figyelem, hiszen Te ebben nagyon benne vagy, várod, hogy elfogadjam, Neked adjam magam most így, ahogy vagyok, ezzel az éjszakával. Türelmetlenül kerestem az emberi érintkezéseket, szavakat, mondatokat akartam hallani az egész nap szürkesége után. Valami érintést, Ünnepet egy-egy találkozásban az éteren keresztül. Pedig tudom, hogy ilyenkor csak fecsegés lehet, ami elmélyíti a kínzó szomjat, kielégületlenül hagyva. Mondom a diagnózist, mondom, hogy mit érzek, de ez nem a valóság. A szavak kimondva cserbenhagynak. Nem sajnálom magam, nincs is miért, ez más. Ez várakozás és védekezés egy megnevezhetetlen árulással szemben… az üres lapra rótt szavak között felsejlik Arcod, valami Élet, ahogy a Szavak áradnak gondolataimmal a szívdobbanások, tüdőm mozgása áramán át. Kezem önkéntelen mozdul a billentyűkön, és a test érzékeli a Lélek áradásán a titkos csatornákat… Mosolyod támad érthetetlen feloldozással. Árulásaim Benned, rejtve előttem. A kegyelem áthatol belső tekintetemen. Az üres lap betelik szavak menedékével, melyekkel megragadni véltelek. A Lélek csendben figyel éjszakámban. A madarak ilyenkor alszanak…

2019. 05. 27–28.

Az Élet Neve

Az Élet neve: Isten. Én próbálok bábeli építményből neveket adni, szívósan nevezem, kutatom észrevétlen gőgöm magaslatával lázasan megérteni vélve, alkotni ÉN a nevet. De az Élet neve Isten, a Név Benne ragyog szelíd, csendes hatalommal, s bábeli építményem gőgből alkotott

kövei szétszóródnak, mikor démonian zúzódnak szét koponyámon. Nem értelek, Uram, csodádat be nem foghatom soha. Birtoklásom bábeli kényszere végtelen távolságba vet Tőled, de nem irgalmadtól. Irgalmad, szereteted hatalmas, és érthetetlen hűséged magasabb az Egeknél. Ha ez a kínzó birkózás ellened fordít, és a gőg sértettsége erősebb, engedsz hullani a sötétségbe, szomorúságod szavát küldve utánam. Mert szabad vagyok döntéseimben, félelmetesen szabad, az elme döntéseiben is, hogy hol kötök ki, meghatározva ezzel életem egyéb döntéseit is. Szabadságom szakadéka mélyén vár irgalmad. Én vagyok az Út, Igazság, és az Élet – mondtad magadról, segítve nekünk. Te vagy az Élet, Te vagy az Élet neve, nem kell keresnem ezt a nevet, megalkotni, felépíteni, csak megszólítani. Szólításunktól világosságra jönnek, mint pikkelyek, a ránk rakódott bűn-neveink, tisztán látva saját gyámoltalan nevünk ebben a megszólításban, az önismeret kapujába érve... A Te neved béke és szeretet neve, ezt a nevet kell keresni, szólítani. Bábeli építményeinkben nem vagy benne, de benne vagy a madárfészek építményében a házam falán, melyet minden nap láthatok, és irgalmadban mindennapi bűneim fölött. Semmittudásunk hosszú gyalogútján egyszer elérkezünk Hozzád, hátunk mögött tudva az Élet, életünk titkát, melyben ott remegett szüntelen, felismerve, vagy felismeretlenül, Szent Neved…

2019.05.21.

Naplóvallomás

A Hold néz rám a falakon túl. Magas az Ég. Végtelen hatalmad, Uram, felfoghatatlan, mégis békével képzelem el, igazi beledöbbenés nélkül. Meghaladja képességemet, képzeletemet, és alázatom, önismeretem csekély volta magam kis köreibe kényszerít újra. Bevackolom magam ebbe az éjszakába, majd a nappalokba, tárgyaim otthonos szolga volta és a megszokott kis kör a fizikai valósággal, különböző ember-univerzumok érintkezéseivel saját mindenhatóságom látszatába burkol. Mostanában egyre inkább érzékeltem a lét törékenységét és a kegyelmet, amely

megtartott évtizedeken át egy titkos isteni elrendelés akarata, szerető akarata szerint. Ma a 100. zsoltárt olvastam el sokszor, lassan, rácsodálkozva az egyszerű szavak mély és végtelen dimenziókat olyan egyszerűséggel közlő csodáira, amelyek ma titkokat, eddig elrejtett titkokat sugalltak nekem. Az Úr a mi teremtőnk, az Ő népe, legelőinek juhai vagyunk. Ez a juh-lét egy pillanatig mintha felháborította volna önösségemet, de továbbelmélkedve, a végtelen univerzum felvillanásával az élet, életem titkos és bőséges legelőjével nyugtatott. Mert miért lázadoznék a báránylét megfogalmazása ellen még mindig?! A hétköznapok vélt és valóságos biztonságában, bár szolgálni akartalak, de ÉN akartalak szolgálni, magam urasságából. Így viszont csak elfogadom ajándékaidat hálával, a dús, vagy szegényebb legelőket, és csodálattal ámulok végtelen türelmed és irgalmad áldásain. Mert megtartottál az életemben – nem, mintha az élet hosszának lenne nálad olyan fontossága –, de szemedben, terveid szerint még élnem lehetett, és lehet talán még egy darabig. Mindez nem is olyan fontos, csak addig, ameddig akarod, hiszen magadnak teremtettél, az örökkévalóságra. Minden általad és érted van, a Te akaratod szerint – jobb esetben… Mert ellened feszül önösségünk, talán végtelen butaságunk a kísértő fondorlatának engedve. Hogyan szólíthat meg szándékunk szerint a lélek? Hogyan tudunk eligazodni ezeken a széles mezőkön, szellemünk, akaratunk tévutait elkerülve? A szolgai félelem, ami évekig kísért, nem vezetett el Hozzád. Bárány voltom, gyermek, teremtmény voltom felismerése először még félelemmel vegyes volt: Hogyan felelhetnék meg Neked? Kiváltom-e haragod, elutasításod, ha tévedek? „Menjetek be kapuin hálaadással, tornácaiba dicséretekkel…" Kissé elhagyva a szorongás mezőit, végtelen, és hatalmas valód előtt, irgalmad széles tengerére láthattam rá. Százszor kell megértenem, már ősz fejjel az istengyermeki lét végtelen dimenzióját. Tudom, hogy elfogadod, hogy örömeim csendesek, nem zengő citera hangján szólnak bennem, csak valami félénk rácsodálkozás belső öröme ez. Ma elhittem, hogy elfogadsz így, és nem vármy mást, csak folytonos közeledést, szelídülést szívedhez, és türelmesen várs, várs, várs, és szereteted, irgalmad hatalmasabb, mint ez a nyári ég a telő Holddal…

2019. 07. 14.

A felemelt ember

Szekeres Mária verseihez

Az imádság az ember legősibb megnyilvánulása. Ráébredt, hogy van, és ezzel együtt ráébredt arra, hogy van valaki (valami) más, akitől (amitől) elválaszthatatlan az élete. Még nem fogalmazta meg, de már tudta, nincs egyedül. Az ember egyedül érthetetlen, értelmezhetetlen. Csak viszonyrendszerben gondolható el.

A történelem során sokféle kultúra sokféle formában fejezte ki ezt a viszonyt, az ember beszélgetését a transzcendenssel. Vallások jelentek meg, a tárgyaknak (tűz, víz, levegő stb.) tulajdonított felsőbbségtől kezdve a szellemek, istenségek sokaságának elképzeléséig. Minden kor minden embere – bármilyen módon is – istenfüggő. Ezzel a viszonnyal határozhatjuk meg legegyetemesebben az ember életét.

A vallások általában az emberből indulnak ki. Megfogalmazzák istenüket, kommunikációt folytatnak a transzcendenssel. A kereszténység azonban kivétel ez alól. Egyszer az időben ugyanis nem az ember képzelte el istenét, hanem Isten maga mutatta meg önmagát Jézus Krisztusban, Ő szólt hozzánk, s az embernek „nincs más feladata", minthogy válaszoljon erre a szóra.

A válasz az ima. Ez lehet kötött szövegű vagy szabadon mondott. Az ima egyik formája az elmélkedés, amikor az imádkozó belső képek és gondolatok segítségével igyekszik közelebb jutni Istenhez. A szemlélődésben pedig már elveszik a szó, az imádkozó egyszerűen csak jelen van. Eljut az Istennel való kapcsolat legmélyebb, legintimebb régióiba.

A keresztény ember az imában dicsőít, hálát ad, kérést fogalmaz meg vagy engesztel. A régi időkben ezek a szóbeli – vagy később lejegyzett – szövegek hozzátartoztak az irodalomhoz. A napjainkban is széles körben élő régebbi, vagy újabb értékes művekre utalva jegyzi meg *Szelestei. N. László* irodalomtörténész professzor, hogy *„a fejlődéselvű irodalomtörténet-írás a 18. századtól mellőzi ezt az irodalmat"*.

Ugyanakkor a tizenkilencedik, huszadik és immár a huszonegyedik század irodalmát tekintve azt látjuk, hogy a kiemelkedő művek sorában folyamatosan előkerülnek az istenkereső és istentaláló versek, illetve prózai művek. Ezek gyakran – a műfaji, dramaturgiai követelményeknek engedve – elhagyják a hagyományos imaformákat, hogy a lényeget azonban megtartva, újraalkossák azokat, az adott kor kulturális befogadókészségének megfelelően.

Szekeres Mária könyve ennek megfelelően egyszerre imakönyv és irodalmi alkotás. Visszatalálás a kifejezés harmóniájához. Imádkozni – annak a kornak a nyelvén, amelyben a szerző él, s ez az imádkozás ugyanakkor irodalmi rangú. A világirodalomból erre a szép – vágyott – harmóniára elég legyen itt akár Szent Pál Szeretethimnuszát vagy Szent Ferenc Naphimnuszát említeni.

Szekeres Mária imái prózai és verses formában egyaránt bekerültek a kötetbe. Nyelvezete egyszerre modern, ugyanakkor felöleli a Szentírásban érccé öntött krisztusi szavakat is. A szerző imádkozik, elmélkedik, szemlélődik, ezenközben – mert igaz, kigyöngyözött szavak ezek – nem téveszti szem elől a kimondani kívánt gondolat és az irodalmi igényesség egységét.

Az ember hite nem kitaposott út, amelyen egyszerűen és könnyen végig lehet haladni. A hitért meg kell küzdeni, olykor kétkedéssel, akár tagadással, máskor a visszatalálás lélegzetével. Mindez természetes, hiszen – jól tudjuk – most még csak tükör által, homályosan látunk. Ebben a homályban ad kezünkbe a szerző verskapaszkodókat, adott esetben éppen azzal, hogy a pillanatnyi kiismerhetetlenségnek ad hangot. Nyelvezete így válik irodalmi színvonalúvá, felhasználva a mai líra kellék-tárát, ugyanakkor nem hagyva magára a szavakat, hogy azok majd önmagukat értelmezzék, hanem irányt ad nekik.

„...fehér orvosi köpeny gyógyszerek
az ablakon rácsok – s a lélek szomjúsága
egyensúlyba jut: normálisnak látod újra
ezt a világot melyik az igazi nem tudhatod
titok az a belső tér s az a szunnyadó szomj…" (naplóvers 3.)

A kötet szerzője – ezzel is emelve a versek értékét – elkerül egy, a mai lírát általában jellemző, két oldalról jelentkező csapdát, a dogmatizmust. Nem kapaszkodik bele régebbi sémákba, nem ragaszkodik olyan lírai vagy prózai hagyományokhoz, amelyek a nyelvi megjelenítés felszíni síkján veszítenek időszerűségükből, vagy éppen leszűkítik a szemléleti határt, gyengítve a hatást, s ezáltal a mondanivaló közvetítő erejét.

Ezzel a fajta dogmatizmussal szemben találkozunk annak másik formájával, amikor éppen a hagyományoktól, a gondolati és érzelmi elkötelezettségtől való teljes szabadulást tekinti valaki a korszerűség és újszerűség feltételének. A szavak önélete válik számára dogmává. A szavaknak nincs célja, tehát súlya sincs. Lebegnek a térben, az elveszett ember ázalékaiként.

A szerző nem téved egyik vagy másik irányba. Ezzel erőssé válnak szövegei, valóban beléjük kapaszkodhatunk, nekünk szólnak, reálisan – reális reménnyel. Ilyen értelemben nagyon is korszerű líra Szekeres Máriáé.

„honnan jöttem, és ki vagyok,
kérdés sincs már, csak napok
szövete és felsejlő fohász:
összeköt valami élő titok" (míg az éj lehull...)

Felsejlő fohászok – a kötet címe jól jelzi a költőnő szándékát: a gyötrődésben vagy egyszerűen csak a hétköznapok apró jelenségei között keresni az önmagunkon túlmutató Realitást, azt a személyességet, amely az embert – bármiképpen viszonyuljon is hozzá, tagadással, kétkedéssel, hódolattal – létezése alapképletéből következőleg összeköti a személyes Istennel.

Hol járok? Miféle síkok és utak ebben a belső-külső térben? Hol bolyongok, míg Arcod meglelem az üresség után? Miféle vonatokra szállok fel ismeretlen utak, és hazátlanságom állomásai felé? (Hol járok?) Ehhez a kereséshez, ehhez az élményhez, a *„szétszabdalt időben" „ismeretlen"* ember megtalálásához segít hozzá Szekeres Mária, igényes irodalmi színvonalon.

Elmer István

Tartalomjegyzék

A Szó és Pillanat 9
Ki vagyok? 17
Szétszabdalt Idő és Terek ... 25
A Szó kiszakad 35
Utak 43
Csendek átváltozása 49
Ragyogás 55
Naplógondolatok 63
A felemelt ember 81

Képjegyzék

Csend 7
Kisfüzes 15
A zátonyi fahíd 23
Egyedül 33
Áradás után 41
Csónakok 47
A halászi híd 53
Cikolai rész 61

Támogatók (nyomtatott kiadvány)

Refra System Kft.

Reisinger Attila író

Szekeres Mária: Felsejlő fohászok
Varga György képeivel

Kiadó: Muravidék Baráti Kör Kulturális Egyesület
Pilisvörösvár, 2019 (nyomtatott), 2020 (online, PDF)
muravidek@freemail.hu
muravidek.eu
evid.hu

A borítóterv Szőcs Beáta munkája, Varga György Sanctus című festménye (címlap) és Vecsei Zétának a szerzőről készített portréfelvétele (hátlap) felhasználásával

Nyomdai előkészítés: Angráf Bt., Budapest
Nyomdai munkák: Bodnár Nyomda Bt., Budapest

ISBN 978-615-5750-56-4
ISBN 978-615-5750-75-5 (PDF)

Szekeres Mária könyve egyszerre imakönyv és irodalmi alkotás. Visszatalálás a kifejezés harmóniájához. Imádkozni – annak a kornak a nyelvén, amelyben a szerző él, s ez az imádkozás ugyanakkor irodalmi rangú. A világirodalomból erre a szép – vágyott – harmóniára elég legyen itt akár Szent Pál Szeretethimnuszát vagy Szent Ferenc Naphimnuszát említeni. A szerző imái prózai és verses formában egyaránt bekerültek a kötetbe. Nyelvezete egyszerre modern, ugyanakkor felöleli a Szentírásban érccé öntött krisztusi szavakat is. Imádkozik, elmélkedik, szemlélődik, ezenközben – mert igaz, kigyöngyözött szavak ezek – nem téveszti szem elől a kimondani kívánt gondolat és az irodalmi igényesség egységét.

„honnan jöttem, és ki vagyok,
kérdés sincs már, csak napok
szövete és felsejlő fohász:
összeköt valami élő titok” (míg az éj lehull...)

Felsejlő fohászok – a kötet címe jól jelzi a költőnő szándékát: a gyötrődésben vagy egyszerűen csak a hétköznapok apró jelenségei között keresi az önmagunkon túlmutató Realitást, azt a személyességet, amely az embert – bármiképpen viszonyuljon is hozzá, tagadással, kétkedéssel, hódolattal – létezése alapképletéből következőleg összeköti a személyes Istennel.

Elmer István